

Państwo palestyńskie czy tyrania islamska?

Giulio Meotti

Począwszy od Organizacji Narodów Zjednoczonych do Unii Europejskiej i prasy głównego nurtu, wszędzie panuje opinia, że Żydzi mieszkający w Judei i Samarii są przeszkodą dla koegzystencji na Bliskim Wschodzie.

Ale czy ci znani „obserwatorzy” rzeczywiście obserwują to, co dzieje się na obszarach samorządu Autonomii Palestyńskiej, które dwie trzecie narodów świata chce zamienić na kolejne państwo arabsko-islamskie?

Niedawno policja palestyńska na Zachodnim Brzegu zarekwirowała książkę pisarza palestyńskiego, Abbada Jahiji, „Zbrodnia w Ramallah”. Nakaz wydał palestyński prokurator generalny, Ahmed Barak, który orzekł, że książka „zagroza moralności”. Wydawca książki został aresztowany i wydano nakaz aresztowania Jahiji.

Wątek powieści jest morderstwo palestyńskiej dziewczyny w Ramallah i pokazuje życie trzech chłopców, od homoseksualisty do pijącego alkohol. Powieść łamie palestyńskie tabu, takie jak fanatyzm, ekstremizm islamski i homoseksualizm. Młody gej z powieści ostatecznie przenosi się do Francji. „Nie wiem, co robić – mówi Jahija, który uciekł do Kataru. – Jeśli wrócę, aresztują mnie”.

Przewodniczący Związku Pisarzy Palestyńskich, Murad Sudani, zaatakował Jahiję i wezwał do przykładowego ukarania go, jak to zdarzyło się z Borysem Pasternakiem i innymi pisarzami radzieckimi. Zdaniem Sudaniego, powieść Jahiji „podważa wartości narodowe i religijne”. Następnie powiedział, że „moja wolność jako pisarza kończy się tam, gdzie zaczyna się wolność kraju”. A więc pisarze palestyńscy powinni zachowywać się jak radzieccy „inżynierowie dusz” w ZSRR w służbie komunizmu, w Palestynie w służbie islamskiego ekstremizmu i wojny przeciwko Izraelowi.

Jahiji grożono także w mediach społecznościowych. Ghassan Khader, użytkownik Facebooka, napisał na swojej stronie, że Jahija „powinien zostać zabity”. Widocznie Jahiję powinien spotkać ten sam los, co pisarza algierskiego Tahara Djaouta, zamordowanego przez islamistów w 1994. Wydawca Jahiji, Fuad Akleek, został aresztowany w bibliotece „w bardzo poniżający sposób”. Według doniesień, policja palestyńska zrobiła naloty na pięćset bibliotek i księgarni na Zachodnim Brzegu, żeby skonfiskować wszystkie egzemplarze książki.

Los Jahiji jest podobny do losu tak wielu innych pod rządami Autonomii Palestyńskiej:

- Waleed al Hussein jest blogerem palestyńskim, który spędził dziesięć miesięcy w więzieniu za to samo przestępstwo, za które zamordowano dziennikarzy z „Charlie Hebdo”: „błuznierstwo”. Podobnie jak gej z powieści Jahiji, Waleed mieszka obecnie we Francji, chroniony przez wolność Europy.
- Haidar Ghanem, palestyński działacz praw człowieka miał mniej szczęścia. Został zastrzelony przez islamskich ekstremistów.
- Mohammed Dajani, profesor palestyński, który zabrał swoich studentów na wyprawę do Auschwitz, musiał zrezygnować z pracy, by ratować swoje życie, po miesiącach kampanii gróźb śmierci, zamieszkach na kampusie i zastraszaniu. Złamał palestyńskie tabu negocjowania Holocaustu. „Zaryzykowałem pracę, by zdemaskować dwójmowę, w jakiej żyjemy” – powiedział Dajani gazecie „Haaretz”. – Mówimy, że jesteśmy za demokracją, ale praktykujemy autokrację, mówimy, że jesteśmy

za wolnością słowa i wolnością akademicką, ale nie pozwalamy ludziom na korzystanie z nich”.

- Wielu chrześcijańskich działaczy palestyńskich także znaleziono martwych.

Można ciągnąć tę listę palestyńskich intelektualistów, którzy zapłacili wysoką cenę za odwagę mówienia prawdy Abbasowi i jego skorumpowanym towarzyszom na wiele tematów: współistnienia z Żydami, świeckości, wolności seksualnej, wolności sumienia, praw człowieka lub mówienia prawdy o Holocauście.

Słynni pisarze izraelscy, tacy jak David Grossman, Amos Oz i Abraham Yehoshua, “bojownicy o pokój” najbardziej hołubieni przez zachodnie gazety, powinni zapytać siebie, co sprawa Abbada Jahiji znaczy dla konfliktu arabsko-izraelskiego i czy nie powinni winić Autonomii Palestyńskiej za traktowanie go.

To, co zdarzyło się z powieścią Jahiji, jest rzeczywistą przyczyną porażki negocjacji między Izraelczykami a Palestyńczykami. Negocjacje nie załamały się z powodu kilku domów w Judei i Samarii. Porażka jest wynikiem przepaści między społeczeństwem otwartym – Izraelem, a zamkniętym społeczeństwem palestyńskim; między demokracją opartą na zachodnich zasadach liberalizmu, a gangsterską autokracją opartą na islamskiej dyktaturze, zdecydowaną na zniszczenie państwa żydowskiego.

A ta przepaść ma tylko cztery kilometry szerokości – odległość między palestyńskim miastem Tulkarem a izraelskim miastem Natanją.

Państwo palestyńskie stworzone przez obecną Autonomię Palestyńską dokonałoby czystki etnicznej Żydów, jak to zrobiła Jordania, kiedy zaatakowała i przechwyciła Jerozolimę w 1948 r. Kierowałby nią zwolennik Holocaustu, taki jak Hamas, lub negacjonista Holocaustu, taki jak Mahmoud Abbas. Zlikwidowałiby wolność sumienia dla dziennikarzy i pisarzy; wygnali chrześcijan i homoseksualistów (setki palestyńskich gejów żyje teraz bezpiecznie po stronie izraelskiej); torturowaliby więźniów arabskich; nadal akceptowałiby fundusze od Iranu i od sunnickich ekstremistów islamskich w imię hasła „kalifat lub śmierć”; narzuciliby szariat jako jedyne prawo; skazywaliby ludzi na śmierć za „ateizm” i „apostazję” (czytaj: nawrócenie się na chrześcijaństwo). Najprawdopodobniej zmusiliby kobiety do noszenia burek i hidżabów, jak w Arabii Saudyjskiej; upamiętniliby terrorystów i morderców dzieci, którzy zmasakrowali 1500 cywilów izraelskich podczas II intifady; znieśliby demokratyczne wybory; wypełniliby biblioteki książkami antysemickimi i antyzachodnimi; zakazali alkoholu w przestrzeni publicznej a tajniacy żądaliby od młodych par okazania świadectwa ślubu, jak w Iranie.

Jak opisać takie państwo, jeśli nie jako kopię rządu nazistowskiego? I jakie jest jedyne państwo, które pozwoliłoby na stworzenie takiego państwa na własnym podwórku? Jedyne państwo żydowskie? Oczywiście.

Tłumaczenie: Małgorzata Koraszewska

Źródło tekstu polskiego: www.listyznasze gosadu.pl